

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2003
FORFATTER:	Carl Riisgaard
TITEL:	Koldings ældste rockorkester.
KORT RESUME:	Om det lokale band, Red Mustangs, som startede i 1967.

KOLDINGS ÆLDSTE ROCKORKESTER

AF CARL RIISGAARD

Det er ikke kun på koncertområdet, Kolding igennem flere år har formået at markere sig på det musikalske landkort. Også med hensyn til udøvende bands har byen været med helt fremme, idet et af de lokale bands, Red Mustangs har eksisteret i 35 år.

Red Mustangs startede i 1967. Oprindeligt kaldte de sig The Dirties Set. Første koncert som Red Mustangs fandt sted ude i Sdr. Stenderup. Inde i Kolding spillede de først i pauserne i Hit House og på Brændkjærskolen, begge i Kolding. Snart avancerede de til spillesteder som Pontecorvo (i Hotel Koldings baggård), på Møllegården (nuværende Møllen), på Casino (Kolding Byferies „hovedkvarter“), McNamara (nu Bertrams Kælder) samt på Kridthuset (Tavlen, Munkegade).

Dengang var det ellers pigtrådsmusik, der var på mode, og som blev spillet af f. eks. The Cliffers og Defenders. Så når Red Mustangs allerede dengang vakte opmærksomhed, var det, fordi de spillede soulmusik og i Dan Edberg havde en saxofonist med.

Navnet Mustangs tog de efter et par cowboybukser, guitaristen Leif Tønder dengang havde. Da de så opdagede, at der var syet nogle røde stikninger i, ændrede de navnet til Red Mustangs.

Allerede i 1968 havde de en stor triumf. De brød et mangeårigt københavnsk mono-

pol på popmusik, idet de vandt Danmarks-mesterskabet i beat og endda over selveste Gnags med et repertoire, der bl. a. bestod af „Staggerlee“, „Knock on wood“, „Soulman“ og „Hold on, I'm coming“

„Vi havde ikke engang hørt om dem, men Gnags fik vi at vide var dengang de største i Midt- og Nordjylland. Til gengæld var vi de største i Syd- og Sønderjylland“, fortæller en af veteranerne fra Red Mustangs, sangeren Villy Christensen. „Jeg oplevede første gang suset, da vi stod nervøse bag scenen og overværede det hele, og Lollipop kom hen og hviskede os i øret, at vi garanteret vandt. Det troede jeg ikke rigtig på, indtil det blev sagt i mikrofonerne. Da ville begejstringen ingen ende tage, og mesterskabet betød senere, at vi spillede utroligt meget fra 1968 og frem til 1972 og brød dermed musikkulturen ned i Storebælt.“

Inden tiden med Mustangs spillede Jens Erik „Store“ Lund med i gruppen Carpetbeggars, og allerede da sad en begejstret Villy Christensen på tilskuerrækkerne og fulgte Store's spil. Da Carpetbeggars så ophørte, kom Store med i Mustangs i 1972.

„Nogle af os har spillet med i andre bands, men som Red Mustangs spillede vi hver weekend tre-fire forskellige steder. På et tidspunkt blev vi enige om, at fremover ville vi spille mindre, da det skulle være for-

Da Red Mustangs spillede i 1968 på bl. a. Slotshotellet i Kolding, var det med forsangeren Otto Fischer.

nøjeligt“, siger tre af veteranerne, Leif Tønder, Villy Christensen og Store en aften midt i september i år, hvor jeg satte dem stævne i anledning af denne artikel.

„Da vi vandt danmarksmesterskabet, var der ikke så mange jyske orkestre, der havde lavet plader, det skulle man til København for at opleve. Her begyndte Alrune Rod at spille syrerock, men den genre har aldrig været os“. Alrune Rod hører til mellem nogen af de første herhjemme, der indspillede plader. LP'en Alrune Rod fra december 1970 er også i dag er et musikalsk klenodie.

I 1974 bestod Red Mustangs – så vidt vi kan bedømme ud fra deres scrapbøger – af Otto Fischer, Jørn Bennedbæk, Jørgen Ruby, Kaj Nielsen, Villy Christensen og Store.

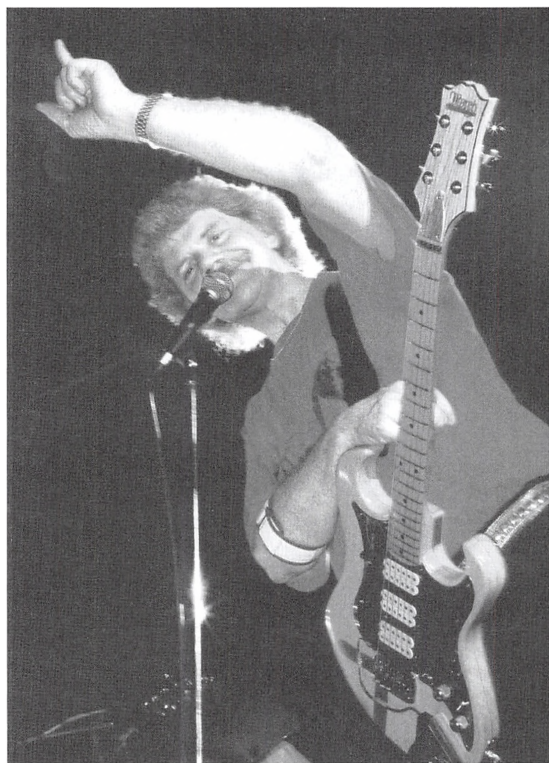
Umiddelbart derefter holdt de en lang pause på 18 år! I 1989 fik de imidlertid tilbud om at spille sammen med The Searchers til en tresser-rockkoncert, der skulle finde sted på det daværende Sans Souci (hvor Jensens Bøfhus og Crazy Daizy ligger i dag), og så blev Red Mustangs gendannet med den besætning, der eksisterer i dag, og som består af Stefan Jørgensen, Per Nielsen, Jørn Ben-

nedbæk, Leif Tønder, Villy Christensen og Jens Erik Lund.

MUSIK OG MANDEHØRM

Umiddelbart efter at Red Mustangs var kommet i gang igen, overvejede de at søge optagelse i Guinness Rekordbog som det ældste og mest aktive orkester i verden, men det stoppede dog med overvejelserne.

„I dag laver vi kun få arrangementer om året“, siger de tre veteraner. Et af arrangementerne er Tresserrockfestivalen. Både her

Store, en lokal legende og hans guitar, fra Nordfynshallen 1996.

og andre steder har Red Mustangs optrådt med berømte engelske bands, som f. eks. The Searchers, The Swinging Blue Jeans, Mungo Jerry og Hermans Hermits, „men vi bevæger os helst ikke for langt væk fra Kolding“, siger de.

Når man er seks mand i et orkester, kan uenigheden om musikrepertoiret godt opstå: „Uenigheden i repertoirevalget går på stilen. Men vi har også det udgangspunkt, at numrene skal være harmoniske, de skal være lette og dansbare“. Trods det kan Red Mustangs prale med at have hele 126 numre med i deres repertoire. Om det siger Leif Tønder: „Det mange andre ikke tør gå i gang med, det tør vi godt. Vores repertoire i dag er et bredt udsnit af rock og rul gennem tiden, og vi foretrækker at spille noget, alle kan lide“. De kunstnere, de oftest har kopieret, er bl.a. Huey Lewis, Tina Turner, Queen, Police, Stevie Winwood, Gary Moore m. fl.

„Hvis man er vokset op med musikken, så slipper man den ikke, så det er sammenholdet, for ikke at tale om mandehørmene, vi dyrker“.

„Et af de hyggeligste arrangementer, vi har nu, er på Lyshøjskolen. Det er afslappet. Børnene kommer først på aftenen og får autografer på servietten. Senere, når fædrene er dejset om, så bliver konerne svunget omkring.“ Men Red Mustangs sætter også stor pris på Tresserrockfestivalen, hvorom de siger:

„Lydfolk, der kun er 22 år gamle, satser lyd-mæssigt ofte kun på bas og trommer. Vi har vores egen lydmand med, og han bruger først det meste af en time på at checke vores repertoire og sceneplan, hvorpå han går ned til mixerpulten for at få det til at stemme overens der“.

Red Mustangs i action med Rockin' All Over The World i Nordfynshallen i 1996.

Siden Tresserrockfestivalen startede i Kolding, har det altid været kutyme, at det var Red Mustangs, der spillede som det sidste orkester på den tolv timer lange festival. Årsagen hertil har været, at Red Mustangs med deres vitale spil og legen med scenegimmicks, nemt har kunnet hamle op med deres udenlandske kolleger, når det drejer sig om karisma og personlighed.

Nogle har endda yndet at sammenligne Store med Stones' Keith Richards, når denne begyndte at udfolde sig med sin guitar. Dette samlet har igen gjort, at mange af deres jævnaldrende fans har gemt dagens

sidste energi, til Red Mustangs går på, og begejstringen har som regel ingen ende ville tage, når Villy Christensen har stemt i med Tina Turner-kopien Simply the Best.

I hvert fald er dansegulvet altid blevet fyldt som ved et fingerknips, når de gik på og dukkede frem fra røgeffekterne, da tilskuerne gerne har villet se deres bysbørn udfolde sig. Så Red Mustangs har altid haft potentiale til at kunne fylde så stor en scene ud, og i år var det mærkbart, da Red Mustangs pga. sygdom måtte melde afbud, idet publikum da i stor stil var ved at udvandre fra Tresserrockfestivalen allerede ved halvelleve tiden.